

man enig om maa vente med Lønningsforbedring. Og hvorfor? Fordi man staaer overfor en Omorganisation af den hele Centraladministration. Jeg siger: kan man forsvare overfor en saa vigtig Etat som Centraladministrationen at lade dens Embedsmænd vente et Aar eller to, indtil man er bleven enig om en Organisation af den hele Centraladministration, kan man ogsaa uden Skade lade Premierløjtnanterne og Officierterne vente, indtil der foreligger en virkelig Organisationsplan for hele vort Forsvarsvæsen, baade for Hær og for Flaade. Der er det rette Sted for Afgørelsen af Lønningssspørgsmaalet, og at fremlægge Forslaget nu, har jeg tidligere gjort opmærksom paa, er et Indgreb i denne Sag, som kun kan være til Skade for Forsvarsvæsenets endelige Ordning.

Jeg skal for øvrigt ikke fortsætte en Debat om denne Sags Realitet, thi den forekommer mig i Virkeligheden at være uddebatteret. Der fremsættes hverken fra Ministeriet eller fra Tingets Medlemmer ny Synspunkter. Og lad mig føje til, at jeg og mine Meningsfæller have ikke kastet det politiske Moment ind i denne Sag. Vi have taget den rent objektivt som et sagligt Spørgsmaal, og vi agte fra vor Side fremdeles at betragte den som et rent sagligt Spørgsmaal. Vi have vor Opfattelse af den Sag, og den følge vi uden Hensyn til de politiske Kampe og Brydninger, som ere udbrudte mellem andre Sider i Salen og Ministeriet angaaende denne Sag.

Hvad nu Afstemningspunkterne angaar, saa vil her jo i Dag blive foretaget to Afstemninger (Afbrydelse), ja, om ikke i Dag, saa i Morgen eller en anden Dag, jeg raader jo ikke for, hvor længe de Herrer ville debattere. Jeg vil da sige, at jeg agter at stemme for de Ændringsforslag, der foreligge fra det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), thi det er jo de samme Ændringsforslag, som jeg har givet min Tilslutning ved Sagens anden Behandling. Det var ønsket den Gang fra flere Sider, at man skulde have faaet Afstemning ved Navneopraab over de da stillede Ændringsforslag. Det skete ikke, fordi ingen begærede det. Nu ønsker man en saadan Afstemning, og den undslaar jeg mig ikke for at deltage i. Jeg agter derfor at sige Ja til de foreliggende Ændringsforslag, thi Lovforslaget har jo et dobbelt Formaal, det Formaal at forbedre Lønningen for Premierløjtnanter og Officierter og med disse ligestillede (Afbrydelse af *Martin Madsen*). Ja, det er det første, nu kommer jeg til det andet, hvis

det ærede Medlem vil give mig Lov til at vente. Jeg sagde jo, der var to Hovedformaal. Det første er Officerernes og Officianernes Lønningsforbedring, og det andet er de meniges. Mit Standpunkt har været, at medens jeg ønsker at udskyde Spørgsmaalet om Officerernes og Officianernes Lønninger, indtil Forsvarskommissionen er færdig, har jeg kunnet give Forhøjelsen af de meniges Løn min Tilslutning, fordi det er i nødvendig Konsekvens af, hvad vi tidligere have vedtaget angaaende Forsøgsforplejningen ved Hæren. Det Forhold har jo nemlig medført, at enkelte Afdelinger i Hæren gennem Forsøgsforplejningen erholde 67 Ø. pr. Mand daglig, medens de, der ikke ere undergivne Forsøgsforplejningen, kun erholde 55 Ø. daglig. Da saaledes en Del af dem nu erholder en Lønforbedring, finder jeg det naturligt, naar Ministeren fremsætter Forslag derom, at stille alle menige Soldater lige ved at give dem den samme Lønforbedring, hvad enten de ere paa Forsøgsforplejning eller Dagpenge. Det er under det Hensyn, jeg har kunnet anbefale at stemme for Lønforhøjelsen til de menige Soldater.

Jeg agter altsaa at stemme for Ændringsforslagene, men hvis de forkastes, hvad jeg ikke haaber, da agter jeg ikke at deltage i Afstemningen over Lovforslagets Overgang til det andet Ting. Jeg lader Flertallet bære Ansvaret for dette Lovforslag. Jeg har ønsket at indrette det saadan, at jeg troede at kunne forsvare at give det min Tilslutning, og jeg agter ikke at deltage i Afstemningen over dets Overgang til Landstinget, dersom Ændringsforslagene blive forkastede.

K. M. Klausen: Man fristes til at tro, at denne Regerings Hovedopgave er stadig at paalægge Befolkningen ny Byrder. Naar man vil se paa Venstregeringens Færd, siden den blev dannet i 1901, viser det sig, at der til den Del af dens Virksomhed, som man mest lægger Mærke til, knytter sig en lang Række af Love, som paalægger Befolkningen store Byrder. Jeg skal saaledes i denne Forbindelse nævne Skattelovene, Tiendeloven, de forhøjede Jernbanetakster, de forhøjede Posttakster, forhøjede Bevillinger til Hoffet, forhøjede Bevillinger til Kanoner og Fæstninger. Det foreliggende Forslag er et Led i den lange Række, som gaar ud paa stadig at forøge de Byrder, Befolkningen skal bære. Man fristes til at spørge, om det nu ikke snart kunde være nok. Der